

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קח.

מסורת הש"ס

(א) שְׁקֵלִים ס"ה סוֹדִים;
(ב) זָלָה, אֶלֶּיךָ;
(ג) שְׁקֵלִים ס"ה מִיָּמִינִי;
(ד) זָלָה וְיִדְּהָר, אֶלֶּיךָ קוֹדֶה;
(ה) זָלָה מִדְּמִי, אֶלֶּיךָ וְיִמְוֶה;
(ו) אֶשֶׁם וְיִמְוֶה, אֶלֶּיךָ וְיִמְוֶה;
(ז) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(ח) הִקְדִּינִי וְיִמְוֶה מִמְּוֶה;
(ט) דְּרִיבִי מִן הַיָּדִים בְּרִיבִי;
(י) יִקְרִיבֵהוּ הַיָּדִים אֶלֶּיךָ דְּרִיבִי;
(יא) וְיִמְוֶה מִדְּמִי אֶלֶּיךָ וְיִמְוֶה;
(יב) מִדְּמִי אֶלֶּיךָ וְיִמְוֶה;
(יג) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(יד) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(טו) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(טז) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(יז) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(יח) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(יט) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;
(כ) וְיִמְוֶה מִדְּ, אֶלֶּיךָ;

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולא מני קיני נ"ב
בתמיא: (ב) רש"י ד"ה
מותרות וכו' למותרות הס"ד
ואח"כ מ"ה כולו קמאי
דחשיב כצ"ל ותיבת נמי נמחק:
(ג) ד"ה חד לקיני וכו' וכו'
על חטאת ואידו גופיה כצ"ל
ותיבת ואי נמחק: (ד) ד"ה
מותר לחמי וכו' לא קרב בפני
עצמו וא"כ אי אפשר:

מוסף רש"י

כנגד מותר חטאת. כגון
הפריס מעות לחטאת והחלו
הכבשים ומתורו לו מעות
ומותר אשם. קמס כגון
נחלות ומעילות ומותר
אשם נזיר. דלוחו מותר לא
היה מעורב עם מותר אשם
קמס לפי שזה לכפר חס
להמירו ציין ומותר אשם
מצורע. דלא דמו להקן שבה
להמירו במחנה (דעיר קד).

שיטה מקובצת

[illegible]

אשם נזיר ואשם מזורע הבאים בני שנה שנאמר צהן ינתקו לרעייה דמיהן לשופר השלישי ואהכי לא מערב מותריהן גזילות ומעילות משום דלא דמו דללו בני שנה ואלו בני שנים אלו צאן לכפר ואלו להכשיר: והשעירים. שעירי חטאת

ליצור של רגלים מכפרים על

אח מהקדש וקדשיו בשאין זה
ה כדאמרין בשבועות (דף 3.)
מפי השמועה. ואין לנו בהמה
ת לרעייה אלא אלו דכבשה
רה הבאין למטאת יחידים אין
זות לרעייה אלא ממות:
פרוס. כגון מי שמקריב אחד

אלו הפרס מעות גסס כן
 ר' יהושע וייתורו המעות ונתן
 ר' יהושע: והמסע: קולבון
 קולבון אחד מביא מחזית השקל
 יענה בלדד ואס נתנו שנייה
 שלם ונתנין קולבון אחד מעה
 המפי הכרעה שעכשו לא נתנו
 שנייה אלף הכרע אחד ואילו
 וס כמחפטן היו שם שני
 קולבון קולבון: כל דה וחד
 עביד: ואס בלו לו קרצות
 שלם שנקט בשופר אין לו יטול
 צעורות עקרן מן המעות שמינו
 ר': כיחידה לא מוקמינן.

מיישין להא דרבי דאמר^ו קטן
גדול לא יאזאל המהנדס
נותן המעות לשופר של פר
נים מקריצין פרים מהם עד
כל המעות שיש שם: **מוסר.**
ה. כלומר איהו חשיב חד
(ב) למותבות כולוה קמאי נמי
ז. מן הניתקין לרעייה מותרות
שמותרו **מכדי** קרבן:

יש אלו. לתרומת הלשכה עם השקלים: **לנדבה**. לשפורות: גרסין **כנגד מוסר חטאם** (יש) **אשם נזיר ומוסר אשם מלורע** שותפן מעות לאחד מכל אלו. תכרו ונתפן לשפורות ואשם חטם אשם גזירות ומעילות (לאש) מעייב ידדים כהדי חטאת ואשם נזיר יע לא חטם מעייב כהדי אשם דזה לא שמי שנים ואילן נ אשם מלורע לא מעייב כהדי נזיר לאשם נזיר בא להכשירו ונתפן וטמא וטמא וטמא ואין טעוין נסמיין ואשם

ע וותנין מדמו לזהונו וטעון
אמרינן במקסל תמורה (דף עג:
י"ט) לכהנים חבל מותר מעות
והוא "א. שמקריב בכל יום ויום ואם
שגם היא נקראת מטאת בפרק
ו' לקינו טויתמותר מקנין: **תגל** ליה
קנין במקמי: **דף** לקנין. מחוסר
עודמדים משם עד שכלול כל המע
והציה): **מנחה חוטא**. שרי ל
קריב דפני עמלו אי אפשר להקרי
למנחה וזה מפרש בשקלים ב' כ
ש' שהיא חובה חריף קריוב מטאת
ליה דין מטאת ואש"י: **דליקרי** כ
ו"ג דין גדול והביא קטן ויגמ'

והמעשה. קולצון של ים
ואם נתנו צין
קטנה מפני הדרע שעכשו
הציאו כמשפטו היה שם

י לא חיישין דכל חד
חנן לא אמרי לאיעפוש
די ביחידא לא מוקמי
י מותרות כולהו נמי
ס אולא דתנאי ⁽⁶⁾ להיכן
דברי ר"מ ר' ⁽⁷⁾ אליעזר
אמר ⁽⁸⁾ כנגד מותר
תר אשם נזיר ומותר
מנחם חנוך ומנחם

במחנה ויז'ניץ אמר
"ג'ור" אושעיא אמר
אשם ומותר אשם נזיר
תת קנין ומותר מנחת
אמר רבי אושעיא
אושעיא תני ולא תני
שעיא ותני קנין חד
ן ורבי אושעיא מאי
ואל סבר לה כמאן
יית האיפה של כהן

מנחת נדבה מותר
א"ר חסדא הכי
א נדבה מותר עשירית
ירקב רבה אמר אפי'
ל כהן גדול נמי נדבה
ירקב בפלוגתא מותר
גדול רבי יוחנן אמר

ירקב מיתבי זימות
זבין וקיני זבות וק
או מותר עשירית ה
זמן בר רב יצחק מסת
ירקב דתניא ולא י
אמר רבי יהודה היא
רית האיפה של כ
ה קרויה חטאת מ
י יביא בדמו שנים
ורכי אומר האיל ז
עולה ונסתאב אם רצ

סדר דנחמן חוטא. הוואל
 גל הבא ממוחר חטא וממ
 אלאהל הוא יוסף משלו וממ
 גל היום וינחמוהו שוב אין
 גל טחטחו"ו עשירית חטא
 גל דר דרשיו קנין: **רז אוש**
 שפור ואובל קדשים לערב
 גל חל יקריבו הוואל ואין בזה
מוחר למי תורה יר
 עמוז עז מורה חטא ר
 ונים מעות מרובים לשקל
 טעון לבוזה: ומלגבי גל
 דאימנעטע לז מהאי קרא
 . לבחילתה אלז אס הביא

או גרסאות ליקח בהן שלקים אותו
ואת הלך מותר יקרב: שור זה עלה
לאמר עליו לא נתחייב באחריותו:
נחשב לתחילה לא שור ב' לתחילה
ונחשב כיבא בדמיו שנים הדיני גדול
ברישא משום דנר להו כר: וכן
ממנו למינא. אם הביא שור ונחשב
תחלה אסור לערב מנחה דחד איל בא
נאכל בא שני הלך קטן קטן לגדול ואיל
איל גדול והביא שור קטן קטן
איל איל הדיני נמי גדול דומיא

מציאות מחמאת השקל בהכרע גדול
הם שקל שלהם נותנין וקובצין א' מעה
א נתנו שיהיה אלף הכרע אחד ואילו
הכרעות לפיכך נותנין קובצין אחד
כך פירש בקובץ' וקשיא דאם הכרע
עולה יותר ממעה היאך יוצאין בהכרע
אחד כמעט והלא יחייבין שתי הכרעות
ואם יתן שיעור הכרע למע דחק
הקובצין לפירש כך לפיכך נראה בדבול
הכרעות מיידי ופולוגמא היא בהכרע

דשקלים דתניא כמה הוא נותן קולבון
מעה כסף אחד מכ"ד כסף לסלע
וחכמים אומרים חצי מעה של ארבע
איסרות וקולבונות אלו מה היו עושין
מהן נופלין לשקלים דברי ר"מ ר'
אלעזר אומר לנדבה:

וְשִׁמּוּאֵל מֵאִי מַעֲמֵא לֹא אָמַר
כִּרְבִּי אִישׁ עִינָא. וְהוּא
 הָדִין כֹּל הֵי אֲמֹרָאִי לְעֵיל וְרִבִּי
 אֲשֵׁעִי מֵאִי טַעֲמָא לֹא אָמַר כְּשִׁמּוּאֵל
 דְּכִשְׁלֵמָא אֲמֹרָאִי לְעֵיל כִּרְבִּי דְּמוֹת
 מִנְהָא לֹא לְנִדְבָה אוֹזִי אֲלֵא לְרִבִּי
 אֲשֵׁעִי דְּחִסְדִּי מוֹרֵר מִנְהָא מוֹעֵא כֹּל
 שָׁךְ מוֹתַר עֲשִׂירִית הָאִיפָּה:
הִיא קְרִייה חֲמַת. צִפְרָן קָמָא
 (נֵאמָר .ד.) דְּרִשְׁתִּין לֵה וְתַמְתִּי
 שְׁמַעַת מִינֵה ס):

ומדאינה קרויה חטאת ירקבו.
ללא דמי למותר מנחה
ללא תירקב ואינה קרויה חטאת
ועשירית האיפה דווקא דקרויה חטאת
ביחזקאל (מו) אתא האי קרא לאפוקי
לאין מותר קרויה חטאת ומירקב:
לפי

שקלים חולין ומותר עשירית
יולדות וחמטאות ואשמות
זה של כהן גדול לא מותר
אם כמאן דאמר ומותר עשירית
עליה שמן ולא יתן עליה
חמטאות ואין אחרת קרויה
גדול שאינה קרויה חמטא
יה ירקב: מתני' ישור זה
ישורים אלו עולה ונסתאבו
עולה ונסתאב אם רצה יביא
יביא בדמיו איל ורבי אומר:
גמ'

קרי טהאט אזיל מוטהר לנדט זכר
דאס ילקח צום עולות הצער לשם
מנחה אחרת: ומוחר עשירות האופה
ל לפרנס לשם מחר אלף תפול לנדט
ל כהן גדול: ומוחר קניין. המפרש
פני. המדמיין של עשרה שפירות וכו'
קיימא לן (ערוך דב.) אין צ"ד של
ל טהאט (א) (ואי איהו גופיה לא מצי
ללא טהאט אקרו ונדט יחד
שאר להקריב שחרין און מודה קריבה
ושקל וינתומו מן: ואין אחרת.
לית ליה דין טהאט לגבי מוחר נמי
מתני' אס רלס יביא דמיו שנים.
דכיון דלאמר דא אנו חייב בצחירותו:
גמ'

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א א מ״ פ״ג מהל' שקלים
הלכה ז:
ב ב ג ד מ״ פ״ה מהל'
פסוק״מ הלכה ח:
ג ה מ״ שס הל״ט (ופ״ד
מהל' שקלים הל' יא):
ד ו מ״ פ״ה מהל'
פסוק״מ הלכה ח:
ה ז ח מ״ פט״ו מהל'
מעשה״ק הלכה ו:

תורה אור השלם

וְאֵם לֹא תִשָּׂג יְדוֹ לִשְׁתֵּי
בָנִים אוֹ לִשְׁתֵּי בָנִי יוֹנָה
הֵבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר
קָטַף עֲשִׂירֵת הָאֶפֶה סֶלֶת
חֲסִיטָאֹת לֹא יֵשִׁים עָלֶיהָ
שֶׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָה
יִחְסָאֹת הִיא:

רבינו גרשום

[illegible][illegible][illegible]

בדמיון שנים: מ"ט קאסר
ור' אוסר משמע דאוסר
לשלא נסתאב ונחשב זה
הני הכא כבש זה
אלמא בדמיו ב' אלם.
אי הכי דמיין אחרי יכול
שגאני הלכך היכא יהיה סבר
בדמיו ב' אלם איהו סבר
הה סלת בהדי הדדי דמיין